

KRISTINE GROENHART

Mulberry
House

Reach for the stars

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op: www.facebook.com/kostschoolboek/
www.groenhartjeugdboeken.com
www.ploegsma.nl

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling
literair agentschap te Amsterdam. Zie ook www.boekeenschrijver.nl

ISBN 978 90 216 7761 3 / NUR 283

© Tekst: Kristine Groenhart 2017

Omslagontwerp: Annemieke Groenhuijzen en Nancy Koot

Omslagbeeld en illustraties: Shutterstock

Zetwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2017

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het fsc-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Uitbundig schijnt de zon door de glas-in-loodramen. De mouw van mijn blazer vertoont felgele en rode strepen. Onze schoolkapel ziet er heel anders uit vanaf het podium. Voor het eerst kan ik de gebrandschilderde ramen eens goed bekijken. Ik tuur omhoog, mijn medeleerlingen durf ik niet direct aan te kijken.

Het is de eerste dag van mijn tweede jaar op Mulberry House en vandaag sta ik áchter het spreekgestoelte in plaats van ernaar te staren. Ik trek mijn schouders een beetje op en probeer goed rechtop te staan. Ik neem een grote hap adem en ga verder met mijn speech, mijn eerste praatje als *Head Girl*. Aan het eind van vorig schooljaar werd ik tot mijn grote verbazing gekozen het hoofd, *Head*, van mijn jaar te worden.

‘Je zou Mulberry House kunnen vergelijken met een boom. Kijk maar naar onze docenten...’ – hier kijk ik Mrs. Grenfell, de *Headmistress* van onze meisjesschool, even extra lang aan – ‘zij zijn de wortels. Zij voeden ons met kennis en helpen ons groeien. Jullie zijn de bladeren, vers en groen.’

Nu werp ik een blik de zaal in. Iedereen kijkt naar me.

OMG, wat is dit eng. Nog even, Mario, je bent bijna klaar.

‘Dit jaar hoop ik voor onze school de mest te zijn, de mest zoals de tuinman die verdeelt over de grond: net dat beetje éxtra dat de bomen en de bladeren nodig hebben om te bloeien

en te groeien en een groot verschil te kunnen maken. Zodat jullie er later de vruchten van kunnen plukken. De positie van Head Girl voor year 10 is erg belangrijk en ik denk dat ik het talent heb om jullie op deze weg te begeleiden.'

Mijn vader vond dat ik zo iets moest zeggen, om te laten zien dat ik het aankan. Meteen leiderschap tonen, had hij gezegd. Ik ben al zeker tien minuten aan het praten, en bijna aan het eind van mijn speech, mijn inauguratie als Head Girl. Wie had dat ooit kunnen bedenken toen ik hier vorig jaar vanuit Nederland voor het eerst binnenwandelde? Ik neem nog een hapje lucht en ga verder. Twee zinnen nog maar, Mario, kom op. Nu goed de zaal blijven aankijken, spreek ik mezelf in gedachten toe. Ik hoor een paar meisjes kuchen.

'Ik denk dat ik de meisjes van mijn jaar kan ondersteunen in hun studie en kan inspireren om sportief te zijn. *Reach for the stars!*' Net als Grenfell altijd doet steek ik mijn handen even in de lucht en kijk ik omhoog. Daarna laat ik mijn hoofd en armen weer zakken. *Finished.* Klaar. Dat was het dan. Opgelucht en verwachtingsvol kijk ik om me heen. Is mijn praatje een beetje aangeslagen? Ik heb deze speech in de zomervakantie wel tien keer geoefend, met mijn ouders als publiek. De vergelijking van Mulberry House met een boom had mijn vader verzonnen. Volgens hem was het heel modern om zo iets te doen.

In de kapel zie ik een zee van blauwe uniformen. Iedereen staart me aan. Enkele meisjes geeuwen uitgebreid. Iemand kijkt op haar horloge. Hadden ze soms nog meer verwacht van mijn inauguratiespeech? Of was die juist te lang? Tien minuten precies, ik heb het tijdens het oefenen een paar keer geklokt. Wanhopig kijk op mijn papiertje. *Applaus* staat er. Bij de speech van de Head Girl uit year 9 klapten ze wél. Ik zag

dat Sam en Pam, de Amerikaanse tweeling, zelfs heel hard begonnen te trappelen met hun voeten. Nu staren ook zij me verbaasd aan. Het is doodstil in de kapel. Zou ik hebben overdreven met deze speech?

Wat nu? Ik probeer een sliert haar voor mijn oog weg te blazen, maar merk dat hij vastgeplakt zit aan mijn hoofd. Waarom zweet ik toch altijd zo wanneer ik iets spannends moet doen? Ik kijk naar Grenfell, die druk met haar telefoon bezig lijkt.

‘Iemand nog een vraag?’

Het floept er zomaar uit. Ik moet meteen denken aan mijn spreekbeurten vroeger op school in Nederland. Daar eindigde ik ook altijd met deze vraag. Zowaar zie ik dat Izzy, die eigenlijk Isabel heet, haar vinger in de lucht steekt. Gelukkig, zij heeft in ieder geval goed geluisterd. Ik kan haar wel zoenen.

‘Hoe denk je de meisjes van ons jaar te kunnen inspireren op sportief gebied?’

Glimlachend luister ik naar haar vraag. Da’s een makkie. Ik veeg het zweet van mijn voorhoofd, recht mijn rug, duw mijn schouders naar achteren en leg mijn papiertje recht. Ik staar even peinzend naar de glas-in-loodramen in onze schoolkapel. Goed nadenken voor je iets zegt, Mario. Ontspan, *keep it cool* en *take it easy*.

‘Ik ga proberen íeder meisje mee te laten doen met de sportactiviteiten hier op Mulberry House. En dan bedoel ik niet alleen met de trainingen, nee, íeder meisje uit year 10 zal dit jaar, in welke sport dan ook, de kans krijgen te laten zien wat ze kan. Niet alleen de besten zullen mogen strijden om huispunten, nee, íeder meisje mag in íeder geval een keer laten zien wat ze in huis heeft.’ Expres leg ik de nadruk vier keer op ‘ieder’. Het is pas een jaar geleden dat ik niets liever wilde

dan meedoen met de hockeywedstrijden van Mulberry House, maar dat dat helaas niet mocht omdat anderen zogenaamd beter waren en alleen de állerbesten werden opgesteld. Dat moet en zal veranderen, want ik vind het gewoon niet eerlijk dat het ene meisje gezellig met een busje naar een andere school mag om competitie spelen terwijl het andere meisje op school moet blijven om saai werk te doen. Ik weet nog precies hoe rot en eenzaam ik me toen voelde.

Vastberaden kijk ik de kapel rond. Ik pak mijn papiertjes op, leg ze recht op elkaar en loop naar mijn plaats. Dan maar geen applaus. Ik heb gezegd wat ik wilde zeggen. Ik voel de ogen van de meisjes in mijn rug branden.

Grenfell – die sinds haar huwelijk met de leraar Frans van de jongensschool naast ons nu eigenlijk Le Chat heet, maar zich gelukkig gewoon Grenfell blijft noemen – neemt mijn plaats in om haar eigen speech af te steken. Zoals gebruikelijk eindigt die met de woorden: *Make us proud*. Ik ga op de houten bank zitten, naast Izzy.

‘Je hebt het goed gedaan hoor, Mario,’ zegt ze, terwijl ze me geruststellend toeknikt. ‘Laat ze maar praten.’

Om me heen hoor ik inderdaad wat gemompel van de meisjes.

‘Wat overdreven.’

‘Een bóóm, wij de bladeren en zij de mest?’

‘Wie verzint zoiets?’

En bedankt, pap.

Tien minuten later lopen we de kapel uit om naar onze eerste mentorles te gaan. Het is begin september, de start van ons eerste nieuwe trimester op Mulberry House, *Michaelmas Term* genaamd. We zitten nu in year 10, dat is vergelijkbaar met de

derde klas in Nederland. Het is een heel belangrijk jaar, want het is het eerste jaar van onze tweejarige *GCE*-cursus: aan het eind van year 11 doen alle meisjes (we zijn dan zestien) eind-examen, in alle vakken... Volgens Grenfell zullen de komende twee jaar voor ons zelfs levensbepalend zijn.

Khadija, het nieuwe meisje dat net uit Amsterdam naar Engeland verhuisd is, komt naast me lopen. Ze ziet er heel anders uit in haar uniform, formeler en ouder. Haar mooie zwarte haar zit met een groen elastiekje in een strakke paardenstaart gebonden. Ik weet nog hoe ongemakkelijk ik me voelde in die rok met dat stijve overhemd en die stropdas. Gek hoe je daar na een jaar toch aan gewend raakt. We dragen nu ons winter-uniform weer.

‘Dat je dat durft, zo op het podium! En deed je dat nou helemaal uit je hoofd?’ Kennelijk heeft ze het commentaar van de andere meisjes niet gehoord, of ze heeft het niet begrepen.

‘Nou, ik heb niet voor niets vorig jaar op *debating* gezeten. Ik heb vooraf wel wat aantekeningen gemaakt, hoor. Misschien is debatteren ook iets voor jou? Hoe gaat het met je?’ Ik neem haar op, ze lijkt niet helemaal op haar gemak en kijkt een beetje sip.

‘Ben je tevreden over je kamer?’ vraag ik verder als ze niet meteen antwoord geeft. Ik heb er persoonlijk voor gezorgd dat ze niet bij mij op de kamer kwam, maar bij een ander nieuw meisje, Belle. Zodat ze iets aan elkaar kunnen hebben en ze meteen haar Engels kan oefenen. Met mij zou ze alleen maar Nederlands praten. Mijn eerste taak als Head Girl volbracht.

‘De kamer is prima, ik baal er alleen van dat ik nog zo weinig kan zeggen in het Engels. Debatteren zei je?’ Door haar lange zwarte wimpers kijkt ze me aan.

‘Ik had ook moeite met Engels, maar je leert het heel snel, je zult het zien.’

‘Is het verplicht, dat debatteren?’

‘Nee, het is niet verplicht, het is een van de activiteiten die je kunt kiezen na school. Je Engels wordt er wel beter van. Je kunt mij er altijd bij roepen als je problemen hebt!’ Helaas is mijn Engels ook nog steeds niet perfect.

‘Meende je dat nou, van die wedstrijden? Denk je dat ik ook meteen mag uitkomen voor Mulberry House tijdens een wedstrijd in het weekend?’

‘Aan welke sport denk je?’

‘Hmm, ik weet het niet. In Amsterdam zat ik op meidenvoetbal, en ik speelde vrij hoog, maar dat spelen jullie hier waarschijnlijk niet. Lacrosse misschien?’ Met grote bruine ogen blijft ze me aanstaren.

‘Heb je dat weleens gespeeld?’ Ik ben geen captain meer van ons lacrosseteam, maar ik weet wel dat er volgende week al een wedstrijd is, een oefenwedstijd tegen St. Swithun’s.

‘Nee.’

‘Kom maar naar de eerste training, dan kun je zien of het je leuk lijkt. Hoe hoog speelde je eigenlijk voor dat meidenvoetbal?’

‘Landelijk,’ antwoordt ze.

‘Landelijk? Je bedoelt voor het nationale team?’ Ik wist niet dat ze zo goed was! Net zo sportief als haar vader dus. Haar vader is Ibrahim Laisata, een bekende Nederlandse voetballer.

‘Ja, voor Nederland. Wat is dat eigenlijk, Michaelmas Term, waar Grenfell het over had?’ gaat ze over op een ander onderwerp. ‘Het klinkt me als iets kerstachtigs in de oren.’

‘Ik geloof dat het een of andere christelijke feestdag is in september, iets met engelen. Het is het eerste trimester van ieder

jaar.' Ik weet het zelf eigenlijk ook niet heel precies, en bedenk dat ik misschien meer moet lezen over Engeland, zeker nu ik Head Girl ben.

Terwijl wij langzaam over het pad richting school lopen voel ik zeker twintig paar ogen op me gericht. Sommige meisjes kletsen met elkaar en draaien zich even kort naar me om als ik langs ze loop. Ik hoor weer het woord 'boom' vallen en 'reach for the stars', gevolgd door wat gegiechel. Het is duidelijk dat mijn praatje niet goed gevallen is. Nou ja, jammer dan.

Waar zijn mijn vriendinnen eigenlijk? Ik speur om me heen, op zoek naar Leila of Hong. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en zie Leila samen met Izzy het trapje voor de school op lopen.

'Hoe zit het hier eigenlijk met de jongens? Ik vind het maar raar hoor, een school met alleen meisjes.'

Glimlachend kijk ik Khadija aan. Ze laat er geen gras over groeien. Dat was ook mijn eerste gedachte toen ik begon op deze meisjesschool. Gelukkig weet ik inmiddels dat het met de meisjes hier ook heel gezellig is en dat we genoeg samen doen met de jongens van de school naast ons, Chanterfield Hall. Waar James op zit. En Zoltan. En vooral Scott. Ik heb deze zomer niet veel contact gehad met James, dus ik hoop dat hij nu begrijpt dat het over is tussen ons. Van Scott, die al zeventien is, heb ik natuurlijk helemaal niets gehoord. Wél heb ik de hele zomer van hem gedroomd en heel veel aan hem gedacht, zodat hij toch nog een beetje bij me was. Alleen al de gedachte aan hem kan mijn hele dag opfleuren! Zou dat betekenen dat ik echt verliefd ben? Head Girl zijn betekent dat er ook vergaderingen zijn met de andere leidsters, en zelfs met de Head Boys! En laat ik nou gezien hebben dat Scott sinds kort hoofd

van zijn hele school is. Vanavond is de eerste vergadering. Ik kan niet wachten!

‘Die zijn er genoeg!’ Ik wijs in de verte naar een groep jongens van Chanterfield Hall. Ik vertel Khadija maar niet dat ik er al drie gezoend heb... Mijn eerste vriendje was James, toen heel kort Zoltan en daarna heb ik dus met Scott...

Gisteren, toen mijn vader me afzette op het veld waar de bussen stonden te wachten, zag ik hem in de verte lopen. Zijn haar was nog blonder dan anders en ik begon me meteen een beetje zenuwachtig te voelen.

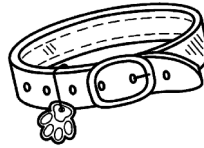
Mijn telefoon trilt. Ik kijk en zie dat ik een appje van James binnenkrijg. Even wachten, James. Ik heb iets belangrijkers aan mijn hoofd, en het begint met een S. Ik krijg het nog steeds warm als ik eraan denk hoe Scott me in juni gekust heeft. Ik lees toch maar even zijn berichtje.

Die dochter van Ibrahim, zit die bij jou op de kamer? Kan ik langskomen? En dan zo’n vette knipoogsmiley.

Wat?! Hij is dus duidelijk over me heen. En gek op voetbal natuurlijk. *Boys will be boys*. Ik kijk even opzij naar Khadija. Dat wordt nog wat met haar. Zouden alle jongens haar vader kennen? Hij speelt nu bij voetbalclub Chelsea, dus het zal wel.

We lopen samen de trappen van de hoofdingang op. Daar ga je, Mario! Een nieuw schooljaar op Mulberry House, een nieuw avontuur. En dit keer ben jij de baas!

2

WhatsApp-groep: Heads Mulberry House

Mrs. Grenfell: Uitnodiging high tea om 17.00 uur in de Grand Salon van Little Paradise, voor alle heads van Mulberry House & Chanterfield Hall.

Grenfell heeft een nieuwe telefoon en zit tegenwoordig ook op WhatsApp. We zijn bij haar thuis uitgenodigd, in Little Paradise, waar ze met Monsieur Le Chat is gaan wonen na hun huwelijk van afgelopen zomer. Ze wonen daar met vijftien poezen en met Darwin, de zwarte labrador van Grenfell. Voor Darwin lijkt het me daar in ieder geval géén paradijs, met al die poezen.

Ik ben net wakker geworden in mijn nieuwe kamer, die ik dit jaar helemaal voor mezelf heb. Ik weet nog niet wat ik daarvan vind. Het slaapt wel rustiger, maar ik mis nu al de gezelligheid, vooral van Leila, mijn voormalige kamergenootje, een Arabische prinses en een van mijn beste vriendinnen. Zelfs Izzy, die vorig jaar onze strenge *House Captain* was en ook op onze kamer sliep, mis ik een klein beetje. En ik mis de aanwezigheid van Darwin! Zo gezellig dat de labrador van Grenfell soms bij mij op bed sliep vorig jaar, net of ik een warme elektrische deken had.

Ik wrijf de slaap uit mijn ogen en leg mijn telefoon terug op

het tafeltje. Ik kijk naar het stapeltje kleren op mijn stoel. Het is jammer dat we ons uniform moeten dragen vanmiddag, want Scott zal er ook bij zijn. Hoe ga ik ervoor zorgen dat ik er toch leuk uitzie? Ik heb dit jaar een andere stropdas dan de andere meisjes, een blauwe met gele strepen, om te laten zien dat ik het hoofd ben van mijn jaar. Ook loopt er daarom een geel biesje langs de rand van mijn blauwe blazer.

Het is pas kwart voor zeven. Tijd genoeg om nog even te gaan hardlopen. Ik trek mijn hardloopkleren en -schoenen aan, strik mijn veters strak en begin aan mijn dagelijkse ritueel. Misschien kan ik mijn klasgenoten ook stimuleren dit te doen, hoewel ik het eigenlijk het liefst in mijn eentje doe. Ik bind mijn iPhone om mijn arm, doe mijn oortjes in en hobbeld de trap af, de tuin van Mulberry House in, het pad af richting de jongensschool. Het is nog erg vroeg, maar het zonnetje probeert voorzichtig door de ochtendmist te dringen. Cool om hier weer te kunnen hardlopen. Wanneer ik het veld van Chanterfield Hall nader, hoor ik iemand een soort oerkreten uitslaan. Zelfs door het geluid van mijn hardloop-playlist heen is het goed te horen. Ik stop en zet de muziek uit.

‘Whoo! Wha!’

‘Wrohrhahoe! Whoe!’

Het klinkt alsof een groep wilde dieren elkaar aanvalt. Ik ga bij een boom staan om zogenaamd mijn spieren te rekken. Ondertussen probeer ik vanachter de boom te zien wat er op het veld gebeurt. Of beter, wie er tussen die groep jongens staat. Ik zie twee rijen jongens opgesteld. In de ene rij heeft iedere jongen een groot rechthoekig stootkussen voor zich, waartegen iemand uit de andere rij zo hard mogelijk probeert aan te stoten.

‘Wroagh!’

‘Wroehoe!’

En ja hoor, daar staat hij. Mijn held, mijn idool. In een vuil rugbyshirt dat onder de modder zit. Volhardend probeert hij rechtop te blijven staan wanneer een andere jongen zich met zijn volle gewicht op hem stort. Wat een uitzicht zo op de vroege morgen! Maar wat vroeg om nu al te gaan trainen. Ik kan hier natuurlijk niet blijven staan, dus ik draai me om en ren terug naar de velden van Mulberry House. Ik wil niet dat Scott me in mijn oude hardlooptoffie ziet. Had ik nu maar iets flitsends aangetrokken!

In rustig tempo hobbel ik over de paadjes. Als ik bijna bij het hek van onze school ben, zie ik iets glinsteren op het grind. Ik stop en kijk goed, het is een ring met een diamantje erin. Voorzichtig raap ik hem op. Zou het een echt diamantje zijn? Ik vind dat altijd moeilijk te zien. Ik kijk nog eens goed. Het zou best weleens een dure ring kunnen zijn! Daar moet ik maar mee naar Grenfell. Maar waar laat ik hem nu? In het hoesje om mijn arm waar mijn telefoon in zit? Nee, dan verlies ik hem. Ik schuif de ring om mijn rechteringvinger. Hij is me iets te groot, maar het kan wel even zo.

Ik ren verder, langs Little Paradise. Daar zie ik Darwin in de tuin, hij rent verwoed blaffend rondjes over het gras. Met nog een andere hond, volgens mij, want ik zie een wittige staart omhoogsteken. Zou Grenfell een nieuwe hond hebben? Nou, we horen het straks wel. Ik doe nog wat rek- en strekoefeningen bij de voordeur en hol dan de trap weer op om te gaan douchen. Net op tijd voor het ontbijt!

Er staat al een lange rij voor het ontbijtbuffet. De eerste schoolweek is iedereen nog fris en op tijd. De geur van gebakken eieren en spek komt me tegemoet. Wat zal ik eens nemen van-

daag, denk ik als ik achter een groepje eerstejaars ga staan. Wat zijn ze klein! Was ik ook zo'n smurf toen ik elf was?

'Eet jij nu echt iedere dag eieren met spek en witte bonen in tomatensaus?' Khadija komt naast me staan met haar dienblad.

'Nee joh, ik zou dichtgroeien! Ik neem meestal yoghurt en wat fruit.' Ik zie dat zij haar bord royaal opschept met *scrambled eggs* en een paar plakjes dikke bacon.

'Het ziet er allemaal zó lekker uit!'

Als ze voor me loopt richting een lege tafel valt het me op dat ze gymschoenen aan heeft. Zwarte, dat wel, maar het zijn Nikes. Geen schoolschoenen.

'Khadija, je mag geen sportschoenen aan onder je uniform. Heb je geen gewone schoenen mee?'

'Jawel,' zegt ze terwijl ze gaat zitten en een plak spek in twee stukken snijdt. 'Maar die zitten niet lekker.'

'Ga na het ontbijt toch maar even naar boven om andere schoenen aan te trekken.' Zo, ik vind dat ik dat heel overtuigend gezegd heb. Izzy zou meteen een preek afgestoken hebben over huispunten. Izzy was vorig jaar het aanspreekpunt voor de meisjes uit ons huis Blyton, maar ik ben nu verantwoordelijk voor alle meisjes uit ons jaar. Wat een taak... Ik vind het nog moeilijk om de meisjes op hun fouten te moeten wijzen. Khadija knikt naar me.

'Oké, ik zie dat iedereen van die stomme zwarte schoenen aan heeft, dus ik loop niet als enige voor gek.'

'Nee, en het went snel, hoor. Sportschoenen mogen alleen bij sport of na school. Anders krijgt ons huis *downpoints*, puntenaftrek.'

Khadija kijkt van haar schoenen naar mij en fronst. 'Hoe werkt het precies met die huizen. Zit jij ook in Blyton?'